

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้มุ่งพัฒนาแผนการสอนทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยยึดตามแนวคู่มือจัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นประโยชน์ต่องานวิจัย ตามหัวข้อต่อไปนี้

- 2.1 หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539
- 2.2 คู่มือในการจัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมภาษาอังกฤษ
- 2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างและพัฒนาแผนการสอน
 - 2.3.1 จิตวิทยาการสอนภาษาอังกฤษ
 - 2.3.2 การสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน
 - 2.3.3 การเตรียมความพร้อมทางภาษา
 - 2.3.4 การสอนภาษา
 - 2.3.5 การสร้างและพัฒนาแผนการสอน
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539

กระทรวงศึกษาธิการ (2539) ได้ให้รายละเอียดของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539 ไว้ดังนี้

หลักสูตรภาษาอังกฤษได้มีการปรับปรุง และพัฒนาขึ้นมาจากแนวคิดพื้นฐานที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อการเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม (Social-Culture Functions) และความสามารถสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์ (Cognitive Linguistic Functions)

หลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา จัดเป็นภาษาอังกฤษระดับต้นแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับเตรียมความพร้อม สอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ภาษาอังกฤษระดับอ่านออก

เขียนได้ สอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 และภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 แนวการจัดการเรียนการสอนเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จัดสถานการณ์และบรรยากาศการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด โดยใช้สื่ออุปกรณ์การเรียน การสอนที่หลากหลาย

ในระดับเตรียมความพร้อม เน้นความสามารถด้านการฟัง พูด โดยการจัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุข สนุกสนาน ค้นหายากภาษาอังกฤษส่วนในระดับอ่านออกเขียนได้ จัดกิจกรรมที่ผสมผสานการอ่าน เขียน สะกดเพื่อเป็นพื้นฐานตอนต้น ซึ่งมุ่งพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารการฟัง พูดอ่านและเขียนที่ถูกต้อง ตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้

การวัดและประเมินผลของผู้เรียน ในระดับเตรียมความพร้อมและระดับอ่านออกเขียนได้ มุ่งประเมินภาคปฏิบัติและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ในระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้นเน้นการวัดความสามารถโดยรวมในการใช้ภาษาให้วัดผลและประเมินผลทั้งด้านความรู้ การปฏิบัติ เจตคติ ประเมินความก้าวหน้าในการใช้ภาษาด้วยการสังเกต การตรวจสอบ กระบวนการทำงาน และผลของการทำงานด้วยเครื่องมือวัดและประเมินผลที่หลากหลาย โดยมีจุดประสงค์ตามรายละเอียดต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

1. เพื่อให้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับวัฒนธรรม
2. เพื่อให้ความรู้ความสามารถในการ ใช้ภาษาอังกฤษในระดับต้น อย่างเพียงพอ เพื่อการศึกษาต่อ หรือนำไปใช้ในการประกอบอาชีพตามความจำเป็น
3. เพื่อให้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เป็นสถานการณ์จำลอง หรือสถานการณ์จริง
4. เพื่อให้ความรู้และความเข้าใจวัฒนธรรมภาษาอังกฤษ
5. เพื่อให้นิสัยรักการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ด้วยการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ และด้วยการสื่อสารภาษาอังกฤษอื่นๆ
6. เพื่อ ให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาอังกฤษ

หลักสูตร ได้กำหนด โครงสร้างและอัตราเวลาเรียน ไว้ดังต่อไปนี้

โครงสร้างหลักสูตรและอัตราเวลาเรียน

โครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาได้มีการกำหนด ให้จัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเป็นภาษาอังกฤษระดับต้น (Beginner Level) จำแนกได้เป็น 3 ระดับดังนี้

1. ภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level) กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 และในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตลอดปีการศึกษา
2. ภาษาอังกฤษระดับอ่านออกเขียนได้ (Literacy Level) กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตลอดปีการศึกษา
3. ภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น (Beginner Level) ประกอบด้วยภาษาอังกฤษหลัก 1-4 กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตลอดปีการศึกษา

การกำหนดอัตราเวลาเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาปีที่ 1-4 ควรกำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 6 คาบ (120 นาที) ต่อสัปดาห์ และควรกำหนดให้เรียนทีละน้อยแต่กระจายไปตลอดสัปดาห์ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ควรกำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 15 คาบ (300 นาที) ต่อสัปดาห์และควรกำหนดให้เรียนทุกวัน

ตารางที่ 1 แสดง โครงสร้างหลักสูตรประถมศึกษาและอัตราเวลาเรียน

ภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม		ภาษาอังกฤษอ่านออกเขียนได้		ภาษาอังกฤษหลัก 1-4	
ป.1	ป.2	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
6 คาบ/สัปดาห์ เริ่มเรียน ภาคเรียนที่ 2 120คาบ/ปี	6คาบ/สัปดาห์ 240คาบ/ปี	6คาบ/สัปดาห์ 240คาบ/ปี	6คาบ/สัปดาห์ 240คาบ/ปี	15 คาบ/สัปดาห์ 600คาบ/ปี	15คาบ/สัปดาห์ 600คาบ/ปี

หมายเหตุ 1 คาบ = 20 นาที

โดยเนื้อหาในหลักสูตรมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา มีดังนี้

1. สาระสำคัญ (Functions)

1.1 ความสามารถในการเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม

- การทักทายและกล่าวลา
- การแนะนำตนเองและผู้อื่น
- การพูดขอบคุณ
- การพูดขอโทษ
- การพูดแทรกอย่างสุภาพ
- การพูดขออนุญาต

1.2 ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารอย่างถูกต้อง ตามหลักภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์

1.3 การบอกให้ฟัง/การฟัง และเข้าใจคำบอกเกี่ยวกับบุคคล ลัทธิ สิ่งของ สถานที่ เหตุการณ์เรื่องราวต่างๆ

1.4 การถามและการตอบเกี่ยวกับการให้ข้อมูล การตอบรับ หรือปฏิเสธ การเลือกตอบ

1.5 การสั่งและขอร้องให้ทำและการปฏิบัติตามคำสั่ง

2. เนื้อหา

2.1 คลังคำ (Lexicon) เป็นคำศัพท์ที่เหมาะสมกับวัยและวุฒิภาวะ ของนักเรียนในระดับประถมศึกษา แบ่งออกเป็น 12 หมวดใหญ่ๆ คือ คำนาม คำคุณศัพท์ กริยาวิเศษณ์ กริยา กริยาช่วย คำสรรพนาม คำแสดงความเป็นเจ้าของ คำสันธาน คำบุพบท คำแสดงการถาม การเปรียบเทียบอื่นๆ

2.2 โครงสร้างไวยากรณ์ (Grammar) เป็นโครงสร้างง่ายๆ ในระดับเตรียมความพร้อม และระดับอ่านออกเขียนได้ และเพิ่มโครงสร้างที่ซับซ้อนมากขึ้น ในระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น โดยกำหนดมาตรฐานไว้เป็นแนวทาง ในการจัดการเรียนการสอน โรงเรียนต่างๆ สามารถพัฒนาจัดแปลงเพิ่มเติมให้สอดคล้องกับสภาพผู้เรียน และท้องถิ่นได้ตามความเหมาะสมดังกล่าว

2.2 คู่มือในการจัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมภาษาอังกฤษ

กระทรวงศึกษาธิการ (2540) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมไว้ดังนี้

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อม เป็นการเรียนการสอนเพื่อสร้างพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาตามแนวธรรมชาติ ซึ่งเป็นการเรียนที่เน้นความสามารถด้านการฟัง-พูด เป็นเบื้องต้น โดยการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเล่นและกิจกรรมต่างๆ ที่ทำให้เกิดความสุข สนุกสนาน โดยใช้ภาษาในระดับพื้นฐานง่ายๆ ในการเข้าสู่สังคมและการสื่อสาร ตลอดจนเรียนรู้ค่านิยมที่เกี่ยวกับคน สัตว์ สิ่งของที่อยู่ใกล้ตัวในชีวิตประจำวันทั่วๆ ไป และคำกริยาแสดงอาการเคลื่อนไหวต่างๆ ซึ่งจะนำไปสู่การสร้างความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในระยะต้น และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งในและนอกหลักสูตร เพื่อพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษต่อไป

จุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อม

1. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เหมาะสมกับบริบทการสื่อสาร
2. เพื่อให้สามารถฟังและปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้
3. เพื่อให้สามารถพูดสื่อความหมายในสถานการณ์ง่ายๆ ได้ตามระดับภาษา

ที่เรียน

4. เพื่อให้สามารถออกเสียงตัวอักษร คำ และข้อความสั้นๆ สื่อความหมายได้

อย่างถูกต้อง

5. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

จากรายละเอียดในหลักสูตรจะเห็นว่า ได้มีการเปลี่ยนแปลงในหลักสูตรภาษาอังกฤษจากเดิม โดยให้สอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ขึ้นไปเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้แก่เด็ก สำหรับเป็นพื้นฐานในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น

2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างและพัฒนาแผนการสอน

ในการสร้างและพัฒนาแผนการสอนภาษาอังกฤษนั้นผู้สร้างต้องมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการสร้างตามรายละเอียดในหัวข้อต่อไปนี้

2.3.1 จิตวิทยาการสอนภาษาอังกฤษ

การสอนที่ดีนั้นครูผู้สอนจะต้องรู้หลักจิตวิทยาในการสอน จึงจะทำให้สามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และบรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ในการสอนภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกัน ครูผู้สอนต้องรู้หลักจิตวิทยาในการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีนักจิตวิทยาหลายท่าน ได้ให้แนวความคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาในการสอนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

ทิววัลย์ มาแสง (2532) ได้เสนอแนะวิธีการสอนภาษาตามหลักจิตวิทยา ดังต่อไปนี้

1. การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เมื่อสิ่งที่เรียนสัมพันธ์กับแรงจูงใจ ความต้องการ และประสบการณ์
2. การสอนเนื้อหาใหม่นั้น ควรสอนตั้งแต่อง่ายไปหายากตามลำดับ
3. การฝึกและการทำซ้ำๆ จะทำให้ผู้เรียนเกิดความจำ ความแม่นยำ และคล่องแคล่วในการใช้ภาษา
4. ในขณะที่ทำการสอน ควรแสดงการยอมรับ ข้อถูกต้อง และข้อผิดพลาดของนักเรียน โดยครูจะต้องบอกให้ทราบทันที อาจจะใช้ด้วยการ ทำทาง หรือคำพูดว่าคำถามนั้นถูกต้องหรือไม่
5. การเรียนรู้จะเกิดได้เร็วขึ้น ถ้าสิ่งที่เรียนมีความหมายในด้านวัฒนธรรม หรือสภาพทางสังคม การสร้างบทเรียนที่มีบทฝึกที่มีประโยชน์ มีความหมาย และนักเรียนสามารถนำไปใช้ได้ นักเรียนจะเรียนรู้ได้เร็วและจำได้ดี
6. ควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงลำดับของทักษะทางภาษาว่าสิ่งใด เกิดขึ้นก่อนและหลัง (ฟัง พูด อ่าน เขียน)
7. ความสามารถในการเรียนภาษา จะแสดงให้เห็นว่า นักเรียนควรที่จะเรียนภาษาในขั้นสูงต่อไปหรือไม่
8. ควรสอนจากสิ่งที่ไม่ซับซ้อนไปหาสิ่งที่ซับซ้อน จากสิ่งที่รู้ไปหาสิ่งที่ยังไม่รู้
9. ครูทราบถึงความสามารถ และความแตกต่างของแต่ละบุคคลว่า แต่ละคนจะเรียนรู้ได้ไม่เท่ากัน และมีวิธีเรียนของตนต่างกันออกไป
10. การใช้อุปกรณ์ในการช่วยสอนประกอบการสอน และการอธิบายจะทำให้การเรียนรู้อย่างขึ้น
11. การสร้างสถานการณ์ในการสอน จะทำให้บทเรียนมีความหมายและนักเรียนจำบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

12. การสอนคำ หรือ ความหมายของคำ ควรใช้ความหมายที่อยู่ในรูปของประโยค จะทำให้เข้าใจความหมายดีขึ้น

13. การสอนเนื้อหาไวยากรณ์ใหม่ควรยกตัวอย่างจากเรื่องที่เคยเรียน และเคยพบเห็นมาแล้ว

14. ไม่ควรทำบทเรียนให้ยากจนเกินไป เพื่อผู้เรียนจะได้เกิดความสนใจ เกิดความสำเร็จมีมานะและพยายามต่อไป ซึ่งจะเป็แรงจูงใจที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้

15. การสร้างบทเรียนควรให้เนื้อหาสัมพันธ์กันตลอดจะทำให้น่าสนใจและไม่น่าเบื่อ

16. ครูผู้สอนเป็นบุคคลที่สำคัญยิ่ง ในการชี้แนวทางและแนะว่า ควรจะเป็นผู้ที่กระตือรือร้น และมีอารมณ์คล้อยตามบทเรียน ซึ่งจะกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ขึ้น

เล็งี่ยม ไตรรัตน์ (2534) ได้พูดถึงหลักการที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยา (Principles derived from Psychological Sciences) ในการสอนภาษาดังนี้

1. การเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน และต้องอาศัยความคุ้นเคยกับทักษะต่างๆ ทักษะเหล่านี้จะดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบย่อยๆ ของแต่ละทักษะ เมื่อนักเรียนมีความสามารถในแต่ละทักษะดี ก็หมายถึงความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดี

2. แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในการเสริมแรง และสร้างความเข้าใจในการเรียนภาษา การให้คำชมเชย รางวัล การจัดสภาพห้องเรียนที่ส่งเสริมบรรยากาศทางการเรียนจะช่วยให้ นักเรียนพัฒนาการทางการใช้ภาษาได้

3. การจัดกิจกรรมในห้องเรียนมุ่งให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกประสบความสำเร็จ ความมั่นใจและความปลอดภัยในการทำงาน

4. การแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนควรทำในที่ที่ แต่ขณะเดียวกันจะต้องไม่ทำให้นักเรียนเกิดความคับข้องใจ หรือท้อแท้

5. การฝึกทักษะควรจะใช้ให้เหมือนสถานการณ์ความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน เพื่อ นักเรียนจะได้สังเกตเห็นผลประโยชน์ของการเรียน

6. การทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้วอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้นักเรียนจดจำได้นาน

7. การทบทวน การให้แบบฝึกหัด ควรคำนึงถึงเวลา และช่วงความสนใจของนักเรียนด้วย

8. การเริ่มต้นบทเรียนใหม่ ควรจะให้สัมพันธ์และสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและประสบการณ์ของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนใช้เชื่อมโยงความรู้เก่ากับความรู้ใหม่ได้ดี

พัชรวัลย์ ไก่วัทธ์ (2537) ได้กล่าวว่าการสอนนั้น ครูจะต้องรู้จักวิทยาในการสอน จึงจะทำให้การสอนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น จิตวิทยาบางประการที่ครูควรทราบมีดังนี้

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference) นักเรียนแต่ละคนย่อมมีความแตกต่างกันทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ จิตใจ และลักษณะนิสัย
2. ความพร้อม (Readiness) เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ เพราะถ้านักเรียนไม่มีความพร้อมก็ไม่สามารถที่จะเรียนต่อได้
3. แรงจูงใจ (Motivation) ครูควรคำนึงอยู่เสมอว่า การให้นักเรียนทำงานนั้นนักเรียนย่อมต้องการความสำเร็จ ซึ่งจะทำให้เกิดความพอใจ มีแรงจูงใจที่อยากจะเรียน หรือทำงานต่อไปอีก

4. การเสริมกำลังใจ (Reinforcement) คนเรานั้นเมื่อทราบว่าพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นเป็นที่ยอมรับ ย่อมทำให้เกิดกำลังใจ

จะเห็นว่าหลักจิตวิทยาที่ได้นำเสนอมาแล้วนั้นมีความคล้ายคลึงกัน ครูผู้สอนควรศึกษาและทำความเข้าใจในหลักจิตวิทยาเหล่านี้ เพื่อให้สามารถนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การเขียนแผนการสอนและการสร้างแบบฝึกทักษะต่างๆ ที่จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.3.2 การสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน

ประนอม สุรัสวดี (2531) ได้กล่าวถึงการเริ่มต้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า ลักษณะของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษประกอบด้วย การสอนการฟัง พูด การอ่านและการเขียน โดยทักษะทั้งสี่อย่างนี้ต้องการการฝึกฝน และการเรียนรู้ควบคู่กันไป แต่การเริ่มต้นที่แท้จริง มักจะเริ่มด้วยการฟัง และการพูด ก่อนการอ่านและเขียน เพราะความสำคัญของภาษาและจุดมุ่งหมายของการใช้ภาษาเน้นที่การสื่อสาร โดยการสนทนาก่อนจะอ่านและเขียน

ดวงเดือน แสงชัย (2533) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับผู้เริ่มเรียน ดังนี้

1. ในการเริ่มสอนชั่วโมงแรก เมื่อครูเข้าห้องยังไม่ควรเริ่มสอนเนื้อหาวิชาทันทีแต่ควรควรสร้างความคุ้นเคยสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตรและเป็นกันเองระหว่างครูกับนักเรียนเสียก่อน ให้เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
2. เด็กในวัย 9 - 12 ขวบ มีสมาธิอยู่ในช่วงสั้นๆ และชอบกระโดดโลดเต้น เคลื่อนไหวร่างกาย ดังนั้น การจัดกิจกรรมการสอนจึงควรมีกิจกรรมให้เด็กได้เคลื่อนไหวและแสดงออกมากๆ

3. เด็กเล็กชอบแข่งขัน จึงควรมีการแบ่งกลุ่มเด็กโดยให้มีเด็กเก่ง ปานกลาง อ่อน จำนวนเท่าๆกันในทุกกลุ่ม อาจให้นักเรียนในกลุ่มตั้งชื่อกลุ่มของตนเองขึ้น เช่น กลุ่ม cat กลุ่ม rat กลุ่ม bat และมีรูปภาพเป็นสัญลักษณ์ของกลุ่ม

4. ครูควรพยายามทำความรู้จักนักเรียน แต่ละคนให้เร็วที่สุด พยายามจำชื่อนักเรียนให้ได้ทุกคน เรียนรู้ความสามารถพิเศษของแต่ละคน พยายามส่งเสริมให้เขาได้แสดงออก

5. ครูไม่ควรหวงแหนคำชมเชย ครูควรชมเชยเด็กทุกโอกาสที่จะชมเชยได้ด้วยความจริงใจ

6. หากจำเป็นต้องติเตียน หรือลงโทษนักเรียนก็ไม่ควรมีการดูว่าชนิดทำให้เจ็บใจ หรือทำร้ายร่างกาย โดยเฉพาะเด็กที่เรียนอ่อน เพราะจะทำให้เกิดปมด้อย

7. การฝึกสะกดคำศัพท์ปากเปล่า คำที่มีหลายพยางค์ ถ้าหัดให้นักเรียนรู้จักแยกพยางค์สะกด จะทำให้จำได้ง่ายกว่าการสะกดยาวๆ

8. การทำแบบฝึกหัดเสริมควมมีภาพประกอบมากๆ เพื่อดึงดูดความสนใจของเด็ก นอกจากนี้อาจเตรียมแบบฝึกหัดให้หลากหลาย

9. นักเรียนมักมีปัญหาในการออกเสียง ครูอาจทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมช่วยการฝึกออกเสียง โดยเฉพาะ (Sound Drill)

10. การทำแผนการสอน ครูที่สอนในระดับชั้นเดียวกัน ควรจะได้มาทำแผนการสอนร่วมกัน

11. การใช้ภาษาไทยในช่วงโมงภาษาอังกฤษ ครูน่าจะใช้ได้บ้างในเวลาที่เป็น

12. แม้แนวการสอนที่กำลังใช้กันอยู่ในระดับประถมศึกษาจะเป็นวิธีที่เน้น communication แต่ก็ได้หมายความว่า การแปล หรือ ไวยากรณ์จะหมดความสำคัญลงอย่างสิ้นเชิง แต่จะต้องรู้จักนำมาสอดแทรกในกิจกรรมอย่างหลากหลาย โดยไม่ให้เด็กรู้สึกเบื่อหน่าย

ประนอม สุรัสวดี (2534) ได้กล่าวถึงพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กที่เริ่มเรียนในระดับประถมศึกษาว่าน่าจะครอบคลุมหัวข้อเรื่องต่อไปนี้

1. Alphabets เริ่มด้วยตัวอักษรตัวพิมพ์ และจะเปลี่ยนเป็นตัวเขียนเมื่อเรียนภาษาอังกฤษไปแล้วอย่างน้อย 1 ปีการศึกษา Alphabets ที่นักเรียนเริ่มเรียนควรประกอบด้วย การเรียนรู้เสียงของพยัญชนะ และสระควบคู่กันไปกับการรู้จักตัวอักษรแต่ละตัว เมื่อนำมาประกอบเป็นคำ โดยการเริ่มเรียนจากคำที่มีความหมาย

2. Greetings เรียนการใช้ภาษาทักทายในห้องเรียน เพื่อเห็นประโยชน์ด้านวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาควบคู่ไปกับการเรียนภาษา

3. คำศัพท์ใกล้ตัวที่เด็กควรรู้เริ่มจากคำถามที่หมายถึง ตัวนักเรียน เช่น a boy

a girl และบุคคลอื่นๆรอบตัวนักเรียน สัตว์ สิ่งของที่นักเรียนคุ้นเคย

4. คำสรรพนามเริ่มต้นด้วย I และสามารถเรียนรู้การฟัง 7 ตัวได้ คือ I You We They He She It

5. Numbers จำนวนหรือตัวเลข ในขั้นแรกของการเรียนภาษาอังกฤษ ควบคู่ในระหว่าง 1 - 20

6. ชื่อวันใน 1 สัปดาห์ ชื่อเดือนและการเขียนวันที่

7. สิบบางสิ่งนักเรียนควรทราบ

8. Question Words ซึ่งจะเป็นการเรียนรู้การสอนที่ควบคู่ไปกับ หัวข้อพื้นฐานอื่นๆ

2.3.3 การเตรียมความพร้อมด้านภาษา

การเตรียมความพร้อมด้านภาษานั้นนักจิตวิทยาได้แสดงความคิดเห็นไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

สมนา พานิช(2531) ได้กล่าวถึงเรื่องการเตรียมความพร้อมด้านภาษาว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่เรียกร้องให้ครูสอนอ่านและเขียนในทันทีที่เด็กมาเข้าเรียนหนังสือ แต่การศึกษาค้นคว้าทางด้านภาษาศาสตร์ จิตวิทยา และปัญหาเรื่องคุณภาพของการประถมศึกษา ทำให้ได้ข้อคิดว่ายังไม่ควรสอนภาษาที่เป็นแบบแผนให้แก่เด็กวัยนี้ ในทันที ควรจะเตรียมความพร้อมให้ในการเรียนก่อนด้วยเหตุนี้

1. การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่ยากเกินไปสำหรับเด็กที่เพิ่งเข้าเรียน เพราะพวกเขายังมีเป็นจำนวนมากเกินกว่าที่เด็กจะจำได้ในช่วงเริ่มแรกของการเรียน

2. เด็กต้องมาปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ เด็กจึงต้องการเวลาในส่วนนี้มากยิ่งขึ้น

3. การเตรียมความพร้อมเป็นการปูพื้นฐานความรู้เด็กก่อนที่จะเรียนเนื้อหาวิชา ให้มีพื้นฐานความรู้ในระดับเดียวกัน จึงต้องให้เวลาในส่วนนี้มากยิ่งขึ้น

สุชา จันทน์เอม(2527) กล่าวว่าปัจจุบันอิทธิพลของโทรทัศน์ วิทยุและระบบสื่อสารได้แพร่หลายออกไปทั่วทุกท้องถิ่นทำให้เด็กมีพัฒนาทางด้านภาษาเป็นไปอย่างรวดเร็วกว่าสมัยก่อน เพราะเด็กได้สัมผัสโอกาสได้ยินได้ฟังคำศัพท์ใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งแวดล้อมที่ช่วยกระตุ้นและส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น

จันทมาศ ชื่นบุญ และคณะ(25215) ได้กล่าวถึงการพัฒนาการด้านภาษาของเด็กในวัยเด็กตอนปลาย (Late Childhood) 6-12 ขวบ ว่าการพูดไม่เป็นการเพียงพอสำหรับเด็กวัยนี้ เด็กวัยนี้จำเป็นต้องพูดได้คล่องแคล่วชัดเจนอีกด้วย การที่เด็กพูดได้และเข้าใจที่คนอื่นพูด ถือว่าเป็น

รางวัลในตัวเอง เพราะเป็นการแสดงถึงว่าเด็กสามารถเข้าใจบุคคลอื่น และทำให้บุคคลอื่นเข้าใจตน

ภาษาพูดเป็นสิ่งดึงดูดที่น่าสนใจในการเข้าสมาคม และสังคมกับบุคคลอื่นได้เป็นอย่างดี คุณประโยชน์ทางคำพูดจะเห็นได้ชัดจากการเล่นกับเพื่อน การศึกษาเล่าเรียน เด็กวัยนี้คนที่พูดเก่งย่อมฉลาด เรียนดี สังคมดี

ประนอม สุวิสวัสดิ์ (2534) กล่าวว่า การเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองไม่น่าจะมีกฎเกณฑ์ตายตัวที่กำหนดไว้ว่าอายุเท่าไร จึงจะเริ่มเรียน ความสามารถทางภาษาของคนมีมาแต่กำเนิด ซึ่งทำให้คนปกติทุกคนสามารถพูดและเรียนรู้ภาษาแม่ หรือภาษาของชาติตนได้ เมื่อเรียนภาษาที่หนึ่งได้แล้ว การเรียนรู้ภาษาที่สอง ถ้าเป็นการแทรกเข้ามา โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละวัยได้ถูกต้อง เด็กก็จะรับรู้ภาษาที่สองได้เช่นเดียวกับการใช้ภาษาของตนเอง ทั้งนี้ข้อพิสูจน์จากเด็กที่ไปใช้ชีวิตอยู่ในประเทศที่ไม่ใช่ภาษาแม่ เด็กซึ่งอายุเท่าไรก็ตามจะสามารถเรียนรู้ภาษาของประเทศนั้นเป็นภาษาที่สองต่อไป ดังนั้นอายุของเด็กที่จะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จึงไม่น่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะต้องกำหนดไว้นั่นเอง การเตรียมความพร้อมของเด็ก ให้พร้อมที่จะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองอย่างถูกต้อง น่าจะเป็นตัวแปรที่สำคัญกว่าอายุของเด็ก

พรุษา นิธิเชียร (2535) ได้กล่าวถึง ความพร้อมว่า ในการตัดสินใจเพื่อรับเด็กเข้าเรียนชั้นอนุบาล หรือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มักใช้คำว่า "ความพร้อม" เป็นเครื่องตัดสิน ทั้งนี้ด้วยเหตุผลที่ว่า หากเด็กยังไม่พร้อม ครูจะประสบความยากลำบากในการสอน การเตรียมเด็กให้พร้อม จึงเป็นแนวทางที่ถูกนำมาใช้กันอย่างแพร่หลาย และได้สรุปความหมายของความพร้อมว่าเป็นความเจริญทางวุฒิภาวะ อันส่งผลถึงความสามารถในการเรียนรู้ หรือการทำสิ่งใหม่ๆ อย่างได้ผล

พรณี ช.เจนจิต (2538) กล่าวว่า ความพร้อมเป็นสภาวะของบุคคลที่จะเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างบังเกิดผล ซึ่งทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ

1. วุฒิภาวะ
2. การที่ได้รับการฝึกฝน การเตรียมตัว
3. ความสนใจ หรือ แรงจูงใจ

ความพร้อมในการเรียนกิจกรรมแต่ละอย่างมีต่าง ๆ กัน เช่น ความพร้อมในการเรียนอ่าน ความพร้อมในการคิดคำนวณ ฯลฯ

ในการศึกษาเกี่ยวกับ พัฒนาการ สิ่งสำคัญที่ครูต้องคำนึงถึง คือ ความพร้อม (Readiness) ในช่วงของพัฒนาการจะมีจุดสูงสุดที่จะสอนสิ่งต่างๆ ให้กับเด็ก เด็กจะเรียน

ทักษะใดทักษะหนึ่งได้อย่างรวดเร็ว และบังเกิดผลดี จุดนั้นเราเรียกว่า "ความพร้อม" ถ้าผ่านจากช่วงนั้นไปแล้ว เด็กจะเรียนไม่ได้ดีเท่าที่ควร แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า เมื่อผ่านช่วงนั้นแล้วจะเรียนไม่ได้ เช่น เด็กเล็กเรียนว่ายน้ำได้เร็วกว่าผู้ใหญ่ ทั้งนี้หมายความว่าในช่วงนั้นเด็กมีความพร้อมที่จะเรียนว่ายน้ำได้ดีที่สุด เมื่อเวลาผ่านไปเป็นผู้ใหญ่ การเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ทำไม่ได้คล่องและสะดวกเหมือนเด็ก ฉะนั้นผู้ใหญ่จะเรียนว่ายน้ำได้ช้ากว่าเด็ก

ดังนั้นถ้าเด็กโดนบังคับให้เรียนทักษะใด ทักษะหนึ่ง โดยที่ร่างกายไม่มีวุฒิภาวะเพียงพอ จะทำให้เกิดความคับข้องใจ และทำให้เกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนทักษะนั้น และแม้ที่สุดต่อครูและโรงเรียน หรือในอีกแง่หนึ่ง ถ้าเด็กพร้อมแล้ว แต่ครูไม่ฉวยโอกาสที่จะสอนในช่วงที่สอนได้ ครูจะเลยต่อช่วงเวลาที่เหมาะสมที่จะสอน ก็จะทำให้เด็กไม่ได้รับประโยชน์เท่าที่ควร และครูควรสร้างความพร้อมให้เกิดขึ้นกับเด็กให้มากที่สุดก่อนที่จะเรียนรู้ในเรื่องต่างๆ ต่อไป

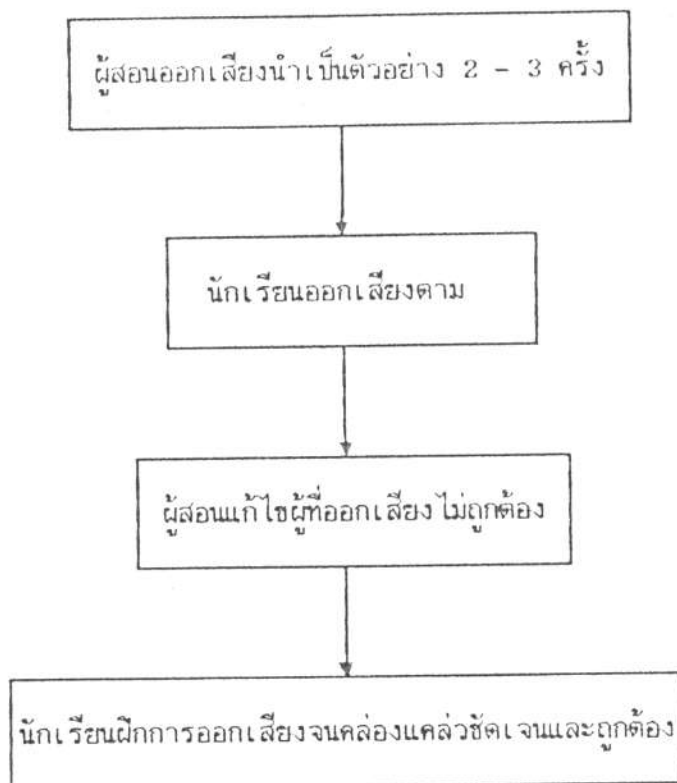
2.3.4 การสอนภาษา

ในการเรียนการสอนภาษาที่เป็นทักษะ ในด้านการฟังและการพูดนั้น ได้มีผู้เสนอ ^{ชั้นตอน} การสอนไว้ตามรายละเอียดต่อไปนี้

การสอนฟัง

ทพดี อ่องแสงคุณ (2535) กล่าวว่า การสอนฟังเป็นกระบวนการในการฝึกให้นักเรียนได้ฟังเสียงและสำเนียงที่ถูกต้องตามหลักภาษา โดยการฟังจากครูผู้สอนภาษาซึ่งมีความรู้ในเรื่องการออกเสียงอย่างถูกต้อง หรือ ถ้าสามารถจัดหาเทปบทเรียนที่พูดโดยเจ้าของภาษาได้ ก็ควรนำมาใช้เป็นต้นแบบในการเลียนการออกเสียงของนักเรียน หรือ ถ้าสามารถเชิญเจ้าของภาษามาเป็นผู้ออกเสียงให้นักเรียนฟังได้ จะเป็นการเรียนรู้เสียงที่ดีที่สุด

ขั้นตอนในการสอนฟัง

แผนภูมิที่ 1 แสดงขั้นตอนในการสอนฟัง

วิธีการและการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการฟัง

การสอนทักษะการฟังควรปฏิบัติไปตามลำดับจากง่ายไปหายาก ดังนี้

1. การฟังเสียงพยัญชนะ คำเดี่ยว วลี และประโยค ทำได้โดยให้แสดงออกในลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น ปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกม โดยให้สังเกตการเน้นเสียงหนักเบาในคำ
2. การฟังโดยพยายามเชื่อมโยงคำต่างๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อให้จำง่าย
3. การฟังเนื้อเรื่องสั้นๆ ซึ่งควรมีคำศัพท์และโครงสร้างที่นักเรียนรู้จักแล้ว โดยให้ผู้ฟังสรุปเล่าได้ว่า เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ใครทำอะไรหรือไม่ได้ทำอะไร มีเนื้อหาสำคัญอย่างไรบ้าง
4. การฟังบทสนทนา หรือ ข้อความต่างๆ ซึ่งควรเป็นบทสนทนา หรือ ข้อความที่มี

อยู่ในชีวิตประจำวัน

ลำดับขั้นในการสอนทักษะการฟัง มีลำดับขั้นเหมือนการสอนทักษะทุกทักษะ คือ

1. ตั้งจุดประสงค์ ผู้สอนควรจะต้องจุดประสงค์ว่าจะให้ผู้เรียนทำอะไร โดยมีจุดประสงค์ปลายทาง (Terminal Objective) และจุดประสงค์นำทาง (Enabling Objective) ซึ่งมีความหมายดังนี้

1.1 จุดประสงค์ปลายทาง เป็นข้อกำหนดที่ผู้เรียนจะต้องบรรลุเป้าหมายที่วางไว้

1.2 จุดประสงค์นำทาง เป็นทักษะย่อยที่ผู้เรียนต้องฝึกก่อนบรรลุจุดประสงค์

2. การดำเนินการสอน ผู้สอนดำเนินการสอนโดยจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับจุดประสงค์นำทาง มีเทคนิคและวิธีการที่ชวนให้ผู้เรียนสนุกสนานและสนใจเรียน

3. การฝึกฟังและพูด ผู้สอนดำเนินการฝึก โดยจัดกิจกรรม ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ปลายทาง

4. การถ่ายโอน เป็นกิจกรรมหลังการฝึกการฟังและการพูดตามบทเรียน

จะเห็นว่าทักษะการสอนฟังเป็นทักษะที่สามารถฝึกได้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน โดยมีการจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับการฟังของผู้เรียน

การสอนพูด

เฉลิมพล ดาวเรือง (2535) กล่าวว่า ตามความเป็นจริงพลักรธรรมชาติในการฝึกพูดพูดภาษาของมนุษย์ทั่วโลกก็คือ เมื่อเด็กเข้าสู่วัยเริ่มฝึกพูด ชนทุกชาติ พ่อ แม่ จะสอนให้ลูกของตนเอง ฝึกพูดทีละคำๆ จนเป็นประโยคสั้นๆ ต่อไปเด็กก็จะสามารถจดจำคำพูดเหล่านั้น และพัฒนาจนกลายเป็นเข้าใจประโยคยาวๆ และสามารถพูดได้ในเวลาต่อมา โดยไม่ต้องอาศัยหลักไวยากรณ์ การอ่าน การเขียน การแปล และการทำแบบฝึกหัด เพราะเด็กได้ฝึกพูดพูดทุกวันอยู่แล้วจนพูดได้คล่องแคล่วและถูกต้อง หลังจากนั้น พ่อ แม่ ก็จะนำเด็กไปเข้าเรียนอนุบาล ชั้นประถม เพื่อฝึกการอ่านและเขียนในภายหลัง ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่า แบบฝึกหัดการพูดบทแรก นั้นเกิดขึ้นที่บ้าน มีใช้ที่โรงเรียน ปัญหาจึงมีอยู่ว่า โรงเรียนอนุบาลแห่งใดสอนภาษาอังกฤษ หรือไม่สอนภาษาอังกฤษ แต่ปัญหานั้นอยู่ที่ว่าสังคมไทยเราได้ใช้ภาษาอังกฤษ ในชีวิตประจำวัน โอกาสทองที่จะทำแบบฝึกหัดแรกในการพูดภาษาอังกฤษ เมื่อเริ่มพูดที่บ้านจึงสูญไป ฉะนั้นครูสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา จึงต้องเตรียมตัว และเตรียมใจที่จะเป็นรูปแบบที่ดี สิ่งสมประสงค์ประการนี้ให้ลูกศิษย์ตัวน้อยๆ เพื่อสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์

ได้ในคราวจำเป็นเมื่อเขาได้ขึ้น ซึ่งมีแนวทางพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. สร้างความเคยชิน

1.1 ทุกครั้งเมื่อเข้าชั้นเรียน ควรเริ่มต้นด้วยการทักทายเป็นภาษาอังกฤษ อาจเกี่ยวข้องกับรูปประโยคที่จะสอนในชั่วโมงนั้น หรือเป็นการฝึกทบทวนประโยคที่ได้เรียนไปแล้ว หรือ อาจสนทนาในเรื่องทั่วไป

1.2 เมื่อจะออกคำสั่งให้นักเรียนทำอะไรก็ตาม ครูควรเลือกใช้คำสั่งเป็นภาษาอังกฤษง่ายๆ ที่เหมาะสมกับระดับชั้น พลิกเลี้ยงการใช้ภาษาไทยที่ไม่จำเป็น ทั้งนี้เพื่อเป็นการปลูกฝังความเคยชิน

1.3 ฝึกให้นักเรียนใช้คำ หรือกลุ่มคำหรือประโยคภาษาอังกฤษที่จำเป็น

2. สร้างความสนุกสนานเพลิดเพลิน

การรู้จักคัดเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดึงดูดความสนใจ เช่น

2.1 เกม

2.2 เพลง

2.3 การสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติ บทบาทสมมติแบ่งออกเป็น

2 ประเภท คือ

2.3.1 ครูกำหนด

2.3.2 นักเรียนแต่งเอง

3. สร้างความถูกต้องแม่นยำ

เมื่อสร้างความเคยชินและความสนุกสนานเพลิดเพลินให้นักเรียนแล้ว สิ่งสำคัญยิ่งที่ครูจะมองข้ามไปไม่ได้คือ ความถูกต้อง แม่นยำ ครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในด้านไวยากรณ์ กฎเกณฑ์ทางภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี รู้กฎวิธีออกเสียงและสำเนียงที่ถูกต้อง มีความรู้เรื่องคำศัพท์และการนำภาษาไปใช้ เพื่อจะได้เป็นรูปแบบที่ดีแก่นักเรียน

4. สร้างบรรยากาศ

ครูจะต้องรู้จักสร้างบรรยากาศในการฝึกให้นักเรียนคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ครูเริ่มก้าวเข้าสู่ชั้นเรียนโดยการทักทาย ถามทุกข์สุข คอยเรื่องกิจวัตรประจำวันตลอดจนการใช้คำสั่ง และประโยคคำถามภาษาอังกฤษอย่างง่ายๆ ตลอดเวลาที่กำลังสอน การใช้เกมอุปกรณ์การสอนและเพลงต่างๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสนใจ มีการเคลื่อนไหว ความเพลิดเพลินและสนุกสนานมีความกระตือรือร้นที่จะพูดภาษาอังกฤษโดยอิสระ ไม่ต้องรอให้ครูบังคับ

5. สร้างความมั่นใจ

ครูก็ควรอดทนและคอยให้ความช่วยเหลืออย่างจริงใจ หรืออาจจะผ่านไปทีละคน

ที่คิดว่าจะตอบได้ก่อน แล้วค่อยย้อนกลับมาที่คนเดิมอีกครั้งหนึ่ง ครูควรจะให้คำชมเชยทุกครั้งที่นักเรียนสามารถได้ตอบคำถามของครูได้ หรือให้กำลังใจและโอกาสสองใหม่ทุกครั้งที่นักเรียนตอบผิด

การสอนพูดนั้นครูต้องมีความอดทนและให้โอกาสเด็กได้แสดงออกทางการพูดอย่างเพียงพอ และถูกต้อง โดยมีครูเป็นผู้คอยสนับสนุนการใช้ทักษะการพูดของเด็ก เช่น การสร้างสถานการณ์ การสร้างแรงจูงใจในการพูด

2.3.5 การสร้างและพัฒนาแผนการสอน

ในการสร้างและพัฒนาแผนการสอนนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และหลักการที่เกี่ยวข้องกับการเขียนแผนการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และนำมาใช้ดังต่อไปนี้

1. การเลือกเนื้อหา ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาในการเขียนแผนการสอนดังต่อไปนี้ คือ การแนะนำตนเองและผู้อื่น การทักทายและการกล่าวลา การพูดขอบคุณ การขออนุญาต การพูดแทรกอย่างสุภาพ โดยมีข้อพิจารณาในการเลือกว่า ในการทำให้เด็กได้มีความสามารถในการเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม ตามสาระสำคัญของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539 (กรมวิชาการ, 2540) ซึ่งในระดับเตรียมความพร้อมภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน จะเริ่มต้นจากการเรียนรู้คำที่หมายถึง ตัวเองที่เป็นคำสรรพนามบุรุษที่ 1 คือ I และคำสรรพนามบุรุษที่ 2 คือ You โดยมีจุดประสงค์เพื่อนำไปใช้ในการแนะนำตนเองและผู้อื่น ซึ่งเป็นไปตามหลักการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียนที่ ประพนม สุรัสวดี (2534) ที่ว่าการเรียนคำศัพท์ที่ใกล้เคียงที่เด็กควรรู้ ควรเริ่มจากคำที่หมายถึงตัวเองและสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวก่อน และต่อจากนั้นก็เป็นเนื้อหาเรื่อง การทักทายและการกล่าวลา การพูดขอบคุณ การขออนุญาต และการพูดแทรกอย่างสุภาพ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่เลือกเพื่อให้เด็กเรียนเห็นประโยชน์และวัฒนธรรมทางภาษาของเจ้าของภาษา และเป็นไปตามหลักการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียนและจิตวิทยาการสอนภาษาอังกฤษที่ว่า บทเรียนควรให้มีเนื้อหาสัมพันธ์กันตลอด จะทำให้บทเรียนน่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ

นอกจากนี้ ตามหลักจิตวิทยาการสอนภาษาอังกฤษของ ทิพวัลย์ มาแสง (2532) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เร็ว ถ้าสิ่งที่เรียนมีความหมายในด้านวัฒนธรรม หรือสภาพทางสังคม การสร้างบทเรียนที่มีประโยชน์ มีความหมายและนักเรียนสามารถนำไปใช้ได้ นักเรียนจะเรียนได้เร็วและจำได้ดี โดยเรียงลำดับจากเนื้อหาที่ง่ายไปสู่เนื้อหาที่ยาก

2. การสร้างแผนการสอน

สำหรับแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้น มีขั้นตอนของการสร้างแผนการสอนดังต่อไปนี้

2.1 ชี้นำ

2.2 ชั้นสอนภาษา

- ชี้นำเสนอเนื้อหาใหม่
- ชี้นำปฏิบัติ
- ชี้นำไปใช้เพื่อการสื่อสาร

2.3 ชั้นสรุป

ซึ่งแต่ละชั้นผู้วิจัย ได้อาศัยแนวคิด หลักการ และทฤษฎีเกี่ยวกับการเขียนแผนการสอนประกอบการสร้างและพัฒนาแผนการสอนดังต่อไปนี้

ชี้นำ เป็นชี้นำเข้าสู่บทเรียน โดยมีจุดประสงค์เพื่อสร้างแรงจูงใจและกระตุ้นให้เด็กสนใจอยากจะได้เรียนในคาบเวลาที่สอนนั้นๆ ซึ่งตามหลักจิตวิทยาการสอนภาษาอังกฤษของ ทิววลีย์ มาแส (2532) ที่ว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ เมื่อสิ่งที่เรียนสัมพันธ์กับแรงจูงใจ ความต้องการ และคำกล่าวของ เสวี่ยม ไตรตัน (2534) ที่ว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในการเสริมแรง และสร้างความเข้าใจในการเรียนภาษา ซึ่งวิธีการสร้างแรงจูงใจในชั้นนี้ใช้วิธีการ สร้างสถานการณ์ การเปลี่ยนสถานที่เรียน การร้องเพลงและการซักถามโดยใช้สื่อต่างๆ ประกอบ เช่น รูปภาพ เพลง หุ่นมือ ของจริง ทั้งนี้เป็นไปตามหลักจิตวิทยาการสอนที่ว่า การสร้างสถานการณ์ในการเรียนจะทำให้บทเรียนมีความหมายต่อนักเรียน การให้เด็กร้องเพลงจะทำให้เด็กสนใจ และเรียนรู้อย่างมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน นอกจากนั้นการใช้สื่อที่เป็นรูปภาพ หุ่นมือ ยังทำให้เด็กสนใจต่อการเรียนและสร้างแรงจูงใจให้เด็กอยากจะได้เรียนมากยิ่งขึ้น

ชั้นสอนภาษา

ชั้นนี้เป็นชั้นที่ประกอบไปด้วยขั้นตอนย่อย 3 ขั้นตอนได้แก่

ก. ชี้นำเสนอเนื้อหาใหม่ ในชั้นนี้จุดประสงค์เพื่อทบทวนเรื่องที่เรียนมาแล้ว และเชื่อมโยงไปสู่เนื้อหาใหม่ เพราะตามหลักจิตวิทยาการสอนแล้ว การที่ครูมีการทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้วอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้เด็กจดจำได้นาน และการเริ่มต้นเนื้อหาใหม่ที่ดี ควรจะให้สัมพันธ์และสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและประสบการณ์เดิมของนักเรียนเพื่อให้เด็กเชื่อมโยงความรู้ความเข้าใจกับความรู้ใหม่ได้ดี ในชั้นนี้ประกอบด้วยกิจกรรมต่อไปนี้ คือ การทบทวนเรื่องที่เรียนมาแล้ว และการแจ้งเรื่องที่เรียนให้นักเรียนทราบและอธิบายความหมายของคำหรือประโยคที่จะเรียน ซึ่งในการแจ้งเรื่องหรืออธิบายความหมายนี้เองจะเป็นการสร้างกรอบแนวคิดที่ชัดเจนให้เด็กนักเรียนมากยิ่งขึ้น อันจะทำให้เด็กเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น สำหรับกิจกรรมที่จัดในชั้นนี้ได้แก่ การร้องเพลง การซักถาม การใช้สถานการณ์จริง การสร้างสถานการณ์ เกม โดยมีการใช้สื่อประกอบได้แก่ รูปภาพ หุ่นจำลอง หุ่นมือ เพลง เกม

ข. ชี้นำปฏิบัติ ในชั้นนี้จุดประสงค์เพื่อเด็กเกิดความจำ เข้าใจความหมายของคำ

หรือประโยคที่เรียน และสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง โดยการฝึกพูดความตามสถานการณ์ที่ครูกำหนดให้ ซึ่งตามหลักการสอนภาษาแล้วถ้าเด็กได้มีโอกาสฝึกพูดและทำซ้ำๆ จะทำให้ผู้เรียนเกิดความจำ ความแม่นยำ และความแคล่วคล่องในการใช้ภาษา ทั้งนี้ครูจะต้องมีความอดทนให้โอกาสเด็กได้ทดลองพูดใหม่ และแก้ไขนักเรียนที่ออกเสียงไม่ถูกต้อง ในทันที ขณะเดียวกันการจัดกิจกรรมให้เด็กฝึกพูดในห้องเรียนต้องมุ่งให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกประสบความสำเร็จ ความมั่นใจและความปลอดภัยในการทำกิจกรรม และการจัดกิจกรรมนั้นได้แก่ การพูดเป็นรายบุคคล พูดเป็นคู่ และพูดเป็นกลุ่ม นอกจากนี้ยังมีการเล่นเกม การร้องเพลงพร้อมแสดงท่าประกอบ กิจกรรมในลักษณะนี้จะเป็กิจกรรมที่เด็กสามารถเคลื่อนไหวและแสดงออกได้ตามความต้องการ ส่วนการวาดภาพ การฟังนิทาน จะทำให้เด็กเรียนรู้ด้วยความสุข ไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน ส่งผลให้เด็กจำได้ดียิ่งขึ้น

ค. ชี้นำไปใช้เพื่อการสื่อสารในชั้นนี้มจุดประสงค์เพื่อให้เด็กเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่เรียน สามารถนำไปใช้ได้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง และประเมินความเข้าใจในเรื่องที่เรียนโดยฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นด้วยวิธีการต่างๆ เช่น กำหนดสถานการณ์บทบาทสมมติ ฟังนิทานและตอบคำถาม การวาดภาพระบายสี ซึ่งเป็นการฝึกให้นักเรียนได้ใช้คำหรือประโยคนั้นๆ ด้วยวิธีการต่างๆ เพราะตามหลักจิตวิทยาการสอนภาษาอังกฤษแล้ว การสร้างบทเรียนที่มีบทฝึกที่มีประโยชน์ มีความหมาย นักเรียนสามารถนำไปใช้ได้ จะทำให้นักเรียนเรียนได้เร็วและจำได้ดี (ทิพย์ลย์ มาแสง, 2532) และการฝึกทักษะควรจะฝึกให้เหมือนสภาพความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน เพื่อให้นักเรียนเล็งเห็นผลประโยชน์ของการเรียน (เล็งี่ยม โตรัตน์, 2534) ซึ่งจะทำให้เด็กมีความตั้งใจในการเรียนรู้อย่างยิ่งขึ้น นอกจากนี้ตามหลักการสอนพูดของ เฉลิมพล ดาวเรือง (2535) ที่ว่า การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทางด้านการพูดนั้น ควรจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียน เรียนรู้ด้วยความสนุกสนาน โดยใช้เกม เพลง บทบาทสมมติ ซึ่งบทบาทสมมุติดียังสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ ครูกำหนดสถานการณ์ขึ้น และนักเรียนคิดสถานการณ์เอง การจัดกิจกรรมเหล่านี้เด็กจะไม่รู้สึกเบื่อต่อการเรียนและมีความสนใจในบทเรียน ทำให้จำบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

ขั้นสรุป

ในขั้นสรุปนี้มจุดประสงค์เพื่อ ทบทวน เน้นย้ำ เรื่องที่เรียนและประเมินเรื่องความเข้าใจในคาบเวลาที่ครูสอนอีกครั้งหนึ่ง ด้วยขั้นตอนการสอนพูด ที่เริ่มต้นจากการสร้างความเคยชิน การสร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินให้นักเรียนแล้ว สิ่งสำคัญที่ครูจะมองข้ามไม่ได้ คือ การสร้างความถูกต้อง แม่นยำ ด้วยวิธีการซักถาม การร้องเพลงพร้อมแสดงท่าประกอบ การเล่นเกม การวาดภาพ การยกตัวอย่างสถานการณ์ สถานการณ์จริง ซึ่งเป็นไปตามขั้นตอนของการสอนทักษะการ

พูดภาษาอังกฤษที่ประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การสร้างความเคยชินกับภาษาอังกฤษ ด้วยการที่ครูพยายามใช้ภาษาอังกฤษในคาบเวลาสอนภาษาอังกฤษ

2. การจัดการเรียนการสอนด้วยการสร้างความสนุกสนานเพลิดเพลิน ด้วยการเล่นเกม เพลง การสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติ

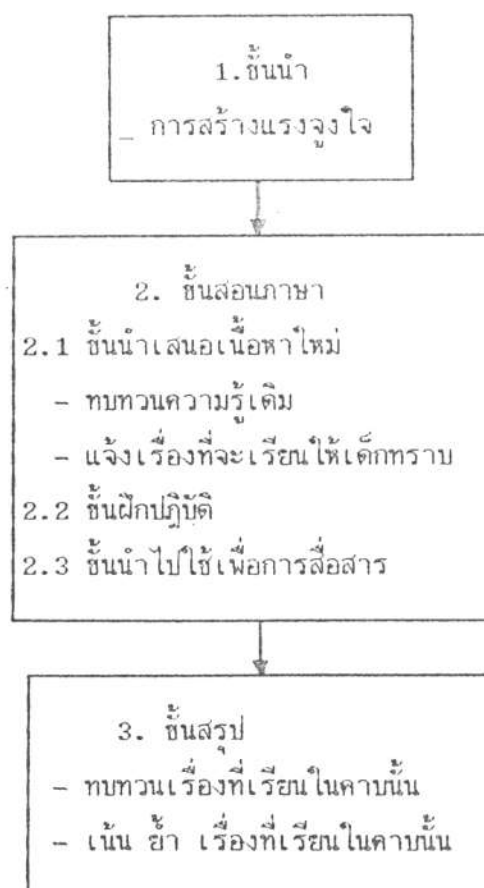
3. การสร้างความถูกต้องแม่นยำในการออกเสียง ให้กับเด็ก

4. การสร้างบรรยากาศในการเรียน

5. การสร้างความมั่นใจให้กับเด็กในการพูดภาษาอังกฤษ

จากที่กล่าวมาทั้งหมด ทำให้ผู้วิจัยได้ขั้นตอนของการเขียนแผนการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ตามรายละเอียดในแผนภูมิต่อไปนี้

ขั้นตอนการสร้างแผนการสอน

แผนภูมิที่ 2 แสดงขั้นตอนการเขียนแผนการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการสร้างและพัฒนาแผนการสอนนั้นผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

สุรัชย์ บุญญาลิขิต (2528) ได้สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจในเนื้อหาเฉพาะวิชา สำหรับการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนปอทองชัยประชานิเวศน์ อำเภอปอทองชัย จังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2528 จำนวน 90 คน ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ นักเรียนสามารถทำแบบฝึกทักษะเฉลี่ยร้อยละ 76.65 และทำแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึกทักษะเฉลี่ย ร้อยละ 74.40 และนักเรียนที่ผ่านการใช้แบบฝึกทักษะด้วยตนเองแล้วสามารถพัฒนาทักษะการอ่านให้สูงขึ้นกว่าก่อนใช้แบบฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และมีความคงทนในพฤติกรรมการเรียนรู้จากการใช้แบบฝึกทักษะชุดนี้เฉลี่ยร้อยละ 65.36

วชิระ จันทาโทอ่อน (2532) ได้พัฒนารูปแบบการสอนภาษาไทยเพื่อสร้างความเข้าใจในการอ่าน การเขียนสะกดคำและความคงทนในการจำสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2532 โรงเรียนบ้านสว่าง อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 50 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นมีความเข้าใจในการอ่าน และความคงทนในการจำ สูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จิตรา คันธวงศ์ (2534) ได้สร้างชุดการสอนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนิมาย อำเภอนิมาย จังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2534 จำนวน 86 คน ผลการวิจัยพบว่าชุดการสอนมีประสิทธิภาพ 82.69/80.47 เท่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

รัชนิกร ทองไพรวรรณ (2534) ได้เสนอรูปแบบการสอนซ่อมเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยจำนวน 487 คน ประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียน 24 คน ครูภาษาอังกฤษ 47 คน และนักเรียน 416 คน ผลการวิจัยพบว่าความต้องการในการสอนซ่อมเสริมทักษะภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ นำไปใช้พิจารณาเป็นรูปแบบการสอนซ่อมเสริมทักษะภาษาอังกฤษ แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินรูปแบบที่กำหนดขึ้น

อุบลวัฒนา รอนยุทธ (2535) ได้สร้างและประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเขามแก่นนคร อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า ชุดเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 75.64/75.31 และคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังการใช้ชุดเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนใช้ชุดเสริมทักษะการฟังอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

บุญล้อม ปานลักษณ์ (2536) ได้ศึกษาถึงการจัดหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในโรงเรียนร่วมพัฒนาการใช้หลักสูตร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยผู้บริหาร ครูผู้สอน รวม 929 คน โดยใช้แบบสอบถาม 2 ฉบับ ผลปรากฏว่าครูผู้สอนขาดความรู้ ความเข้าใจในการจัดหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ และขาดเอกสารประกอบหลักสูตร ตลอดจนมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ ขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำแผนการสอน

สมลักษณ์ ศรีธงชัย (2537) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนโดยใช้เทคนิคแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านบึงแก้ว อำเภอโนนสะอาด จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

วิเชียร ใจทน (2538) ได้พัฒนารูปแบบการสอนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชนกุดคำ อำเภอทุ่งฝน จังหวัดอุดรธานี ที่ศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 จำนวน 25 คน ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสอนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษที่พัฒนาแล้วมี 4 ขั้นตอน คือ ขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป และขั้นวัดผล ซึ่งนักเรียนมากกว่าร้อยละ 60 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ผ่านเกณฑ์กำหนด คือ ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็มทั้งหมด และนักเรียนส่วนใหญ่มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี

กุหลาบ อันทะวงษ์ (2538) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับวิธีสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชนบ้านผือพิทยาคม อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2537 ผลการวิจัยพบว่า การสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์แตกต่าง

กับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความคิดเห็นว่าการเรียนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนดีขึ้น

สันติ มุ่งหมาย (2538) ได้พัฒนารูปแบบการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านในใจ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเป็ด อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ในภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2537 จำนวน 56 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น มีจำนวนผู้ได้คะแนนผ่านเกณฑ์ประเมิน และมีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านในใจสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

เยาวนิจ ไชศาลกิจเจริญ (2539) ได้พัฒนารูปแบบการสอนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้หลักการเรียนเพื่อรู้งังของยอทธคิส กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนบ้านเชียงคาน จังหวัดเลย จำนวน 24 คน ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 8 ขั้นตอน คือ 1.ทดสอบความรู้พื้นฐาน 2.เสนอแนะวิธีการเรียน 3.ชี้แนะ 4. ขั้นตอนกิจกรรมการสอนตามหลัก 5 ขั้นตอนของยอทธคิส 5.ขั้นสรุปเนื้อหา 6.ขั้นวัดผล 7.ขั้นซ่อมเสริม 8.ขั้นทดสอบครั้งสุดท้าย ซึ่งนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักการเรียนเพื่อรู้งังของยอทธคิส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Chen (1992) ได้ศึกษาถึงประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจีน คณะวิทยาศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยบอสตัน ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้านนั้น นักศึกษาทั้ง 2 คณะมีความต้องการและปัญหาที่ต่างกัน นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์มีความต้องการด้านทักษะการพูดและการเขียนน้อยกว่า นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และนักศึกษาทั้ง 2 คณะมีปัญหาความต้องการในด้านความเข้าใจภาษาอังกฤษมากที่สุด ได้แก่ปัญหาที่เกิดจากความแตกต่างในด้านภาษา วัฒนธรรม และการสอนของครู การสอนโดยใช้เทคนิคและกลยุทธ์ที่ใช้สำหรับสอนผู้ที่พูดภาษาอังกฤษอยู่แล้ว ไม่เหมาะสมกับนักศึกษาจีน

Zaid (1994) ได้วิเคราะห์ความเข้าใจเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศภาษาที่ 2 ของประเทศซาอุดีอาระเบีย ในปัจจุบัน เพื่อศึกษาระบบการสอนภาษาอังกฤษของประเทศ ตามสมมติฐานที่ว่า ระบบการสอนไม่ทันสมัยและจำเป็นต้องปรับปรุงให้ดีขึ้น ประชากรที่ศึกษาอยู่ในเขตการศึกษาของอำเภอฮับฮา มี 3 กลุ่ม คือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษทั้งหมด ผู้ควบคุมและจัดการเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ และนักเรียน (สังเกตพฤติกรรมในขณะที่มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ) ผลการวิจัยพบว่า ตำราบางส่วนต้องได้รับการปรับปรุง วิธีการสอนนั้นเหมาะสม ส่วนการใช้เครื่องเสียงประกอบการสอนต้องมีการพัฒนาให้ดีขึ้นและควรมานำมาใช้ให้มาก

และควรมีวิธีการสอนให้หลากหลายขึ้นกว่าเดิม

Spalding (1995) ได้ศึกษามุมมองเกี่ยวกับการคัดเลือกครูใหม่ที่จะสอนภาษาอังกฤษ จุดประสงค์เพื่ออธิบายว่าครูใหม่ที่สอนภาษาอังกฤษ 9 คน มีความคิดเห็นที่เกี่ยวกับความหมายของการสอน ลักษณะการฝึกหัดและปรัชญาเกี่ยวกับการสอนเป็นอย่างไร และอธิบายถึงลักษณะเฉพาะของแต่ละคนที่สัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับการสอน กลุ่มตัวอย่างเป็นครูที่สอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ 1-4 ปี จำนวน 9 คน ผลการวิจัยพบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษนั้นเห็นว่าเป็นไปตามกระบวนการทุกอย่างแต่จะมีลักษณะยืดหยุ่น เป็นตัวของตัวเอง เนื้อหาที่สอนขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ครูทั้ง 9 คน มีลักษณะที่สามารถสนับสนุน กีดขวาง หรือ หยุดการพัฒนาทางวิชาชีพครูได้ นอกจากนั้นการวิจัยยังชี้ให้เห็นถึง วิธีการสอนและ โครงสร้างของครูที่สอนภาษาอังกฤษที่จะเป็นประโยชน์ในการเตรียมการพัฒนายาวิชาชีพครูสอนภาษาอังกฤษต่อไป

Smith (1996) ได้ศึกษาทัศนคติของนักศึกษาปีที่ 1 ที่พูดสองภาษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางภาษาศาสตร์ การวิจัยมุ่งศึกษาความสัมพันธ์สิ่งแวดล้อมทางการสอนภาษาอังกฤษและสเปกที่อธิบายลักษณะการสื่อสารภายในกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้ภาษาทั้ง 2 อย่างในห้องเรียนแต่มีการใช้เวลาในการสอนภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาสเปน มีการติดต่อสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษมากกว่า และมีครูจำนวนน้อยมากที่ประสบความสำเร็จในการสอนภาษาสเปน ในสถานศึกษามีการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการสอนภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาสเปน ภาษาสเปนมีสื่อการสอนเพียงเล็กน้อยและยังมีการใช้น้อยกว่าสื่อการสอนภาษาอังกฤษ

Masawi (1996) ได้ศึกษาถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศซิมบับเว (ภาษาอังกฤษเป็นภาษาเดียวที่สอนในโรงเรียน) โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนตามนโยบายสร้างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ต้องมีการทบทวนเกี่ยวกับนโยบายการสร้างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในด้านวิธีสอนหรือกลยุทธ์ต่างๆ และสื่อการสอนที่ไม่ส่งเสริมการพัฒนาภาษาอังกฤษ เพราะว่าไม่เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมทางภาษาของนักเรียน

จะเห็นว่าการสอน โดยใช้แผนการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นต้องอาศัยการศึกษา หลักการ ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สามารถสร้างและพัฒนาแผนการสอนให้เหมาะสมกับ ผู้เรียน เนื้อหาและสภาพแวดล้อมทั่วไปของผู้เรียน